

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

15 Mayıs 2024

Sayı: 301

Fiyatı: 30 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Hayat pahalılığı daha da artacak,
Kemer sıkma dayatmasına karşı
mücadele edelim**

Çalışma bakanı Vedat Işıkhan, kendisine göre enflasyonun sorumlusunun kim olduğunu açıkladı: işçi ücretleri. Bakan, «*ücret artınca, marketlerde etiketler değişiyor*» diyerek, asgari ücrete artış yapılmayacağını bir kez daha tekrarladı. Oysa «*ben ekonomistim*» diyen Erdoğan, daha bir yıl önce «*faiz sebep enflasyon sonuçtur; bu da benim tezimdir*» demişti. Faiz patladı, düşürülemiyor. Faizin düşme sözü edilse döviz fırlıyor, her şeye zam geliyor, enflasyon fırlıyor. Ekonomi, tahterevalli gibi dengelenemiyor. Ancak işçi sınıfı her zaman kaybeden, patronlar ise kazananlar oluyor.

BİZ KİMİZ

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi**, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi**, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi**, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi**, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi**, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi**, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi**'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlı enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının Devamı :

Bu açıklama sadece asgari ücretle çalışanları değil, sözleşmeli işçileri de, yani ücretli-maaşlı çalışan tüm işçi sınıfını da bağlıyor. Genellikle ücretler hakkında konuşmayan ve «cumhurbaşkanımız bilir» diyen bakanın, Türk-İş Başkanı ile görüşmesinden sonra doğrudan işçi ücretlerini hedef alması, işçi sınıfına daha da kemer sıktırmanın işareti olabilir.

Ücretlilerin satın alma gücü eridi, artan işsizlik aileleri daha da yoksullaştırıyor. Fiyatları arttıran işçiler değil, etiketlerin değişme emrini veren patronlar. Ücret arttığında her patron, işçiyi daha fazla soymak için zam yapıyor. Ücrete bir kez artış geliyor ama fiyatlar, keyfe göre artıyor. İşçi ücreti patronlar için büyük bir maliyet değil, zaten kârdan ödün vermiyorlar. Milli gelir içinde ücretlilere giden payın her yıl biraz daha erimesi bunu anlatıyor. Bakan Işıkhan, patronları durdurması gerekirken, tam aksine onlara yeni zam yapmaları için gerekçe sundu.

Hayat pahalılığına, sağlık, ulaşım gibi sosyal hizmetlere ulaşmanın zorlaşması ekleniyor. Sağlıklı beslenemeyen yaşlılar ve çocuklar, daha sık hastalanıyor, doktorlardan randevu almak kalabalık ilçelerde giderek daha da zorlaşıyor. İş olanağının daha fazla olduğu şehirlerde okullar, tüm ulaşım araçları, hem pahalı hem de tıklım tıklım dolu.

Emekliler, asgari ücretli işçiler ve tüm ücretlilerin yani tüm işçi sınıfının yaşamı, birkaç yılda büyük oranda zorlaştı. Milyonlarca insanı ilgilendiren bu sorunla ilgilenmesi gerekenler, tam aksine işçi sınıfını hedef alıyorlar böylece de saflarını açıkça gösteriyorlar.

İşçilere düşük ücret dayatıp patronlara vergi affı, bol sıfırlı kredi, ihale, garantiler vermeye devam edecekler. Zaten işçi sınıfına yoksulluk dayatmanın nedeni, patronların har vurup harman savurarak tükettikleri parayı yeniden bulmak. Para, patronların kasalarında ama arttırılması için işçi sınıfından alınıp patronlara verilmesi, akıtılması gerekiyor. Şu anda devlet borçlarının hane başına 40 bin lira yüklemiş olması yetmiyormuş gibi, siyasetçiler, bu borcu az bulmuş olacaklar ki, patronlara dağıtmak için yeni borçlar bulmaya çalışıyorlar.

Hayat pahalılığının, sosyal hizmetlerde kötüleşmenin, zamanı gelen ama ödenemeyen borçların yani sorunların ortaya çıkışında işçi sınıfının hiç sorumluluğu bulunmuyor.

AKP'ye oy veren emekçiler, Erdoğan ve yandaşlarının örneğin yalan bilgiler içeren videolar gibi türlü yollarla yaptığı sahte propogandalarla edindikleri yanılgılarla oy verdiler; ekonomik krizden, enflasyondan, sosyal hizmetlerin kötüleşmesinden bahseden olmadı. Ancak bu düzende siyasetçiler, işçi sınıfı için değil patronlar için çalışıyor. Her işçi patronunun kârı için her yalanı söylediğini biliyor, siyasetçilerin de patronlar için her yalanı söylediğini bilmeliyiz. Bu nedenle siyasetçilere güvenmek boşuna; bugün söylediklerini yarın yalanlıyabiliyorlar. İşçi sınıfı, kendi sınıf çıkarına göre davranmalı.

Patronlar ve siyasetçiler işçi sınıfına kemer sıktırarak için her bahaneyi, her düzenlemeyi yapacak. Buna karşı çıkmak için örgütlenmek gerekiyor.

(01.05.24)

Emekçinin Gündemi

Türkiye'de 1 Mayıs: 1 Mayıs işçinin emekçinin bayramı!

Türkiye'de 1 Mayıs'ın işçi bayramı olarak kutlanması, uzun yıllar, hatta 1968 yılına kadar yasaktı. 1 Mayıs resmi tatil olmayıp «sıradan bir iş günüydü»! 1 Mayıs iktidardaki hükümetlere göre ise «Bahar bayramıydı». 1 Mayıs'ı «İşçi Bayramı» olarak kutlamak isteyenlere hemen «komünist» veya «anarşist» damgası vuruluyor, tutuklanıyor ve cezalandırılıyorlardı.

Osmanlı döneminde ilk 1 Mayıs kutlaması, 1911 yılında Selanik'te ve 1912 yılında İstanbul'da kutlandı. Cumhuriyet döneminde ilk kutlama, 1922 yılında, resmi olarak ilk kutlama ise 1923 yılında yapıldı. 1924 yılında kutlamalar yeniden yasaklandı.

1 Mayıs, 1968'den ve özellikle de işçi sınıfının DİSK sendikasını kabul ettirmek için 15-16 Haziran 1970 tarihlerinde gerçekleştirdiği ayaklanmadan sonra, yaygın bir şekilde işçi sınıfının Bayramı olarak gündeme geldi. Buna rağmen 1 Mayıs, ancak 2009 yılında, resmi bir bayram olarak tanındı.

1 Mayıs 2024 yılı kutlamaları

1 Mayıs bu yıl, ülke çapında, resmi bir tatil günü ve işçinin emekçinin bayramı olarak yay-

gın bir şekilde kutlandı. Hatta hükümet ve Erdoğan bile resmi bir şekilde 1 Mayıs'ı, dolayısıyla «İşçinin ve Emekçinin Bayramı» kutladılar! Tabii ki bu, bir yandan ne kadar iki yüzlü olduklarını gösteriyor, diğer yandan da, artık ülkede işçi sınıfının önemini ve ağırlığının tanındığını açıkça ortaya koyuyor.

1 Mayıs 2024 Taksim kutlamalarının yasaklanması...

Bilindiği gibi AKP iktidarı 2010 yılında 1 Mayıs Taksim kutlamaları yasağını kaldırmıştı. 1 Mayıs kutlamaları sonraki 2011 ve 2012 yıllarında bir sorun olmadan yapıldı. Zaten Anayasa'ya göre bu kutlamalar yasak değil. Ama patronların hizmetinde olan diğer iktidarlar gibi AKP iktidarı da, bu yıl, patronlar düzeninin çıkarlarına ters düştüğü için, Taksim 1 Mayıs kutlamalarını, sudan bahanelerle yasakladı.

Sol sendikalar ve örgütler, bu yasaklamayı, diğer yıllarda olduğu gibi protesto ettiler. Azınlıkta olsalar da, 1 Mayıs kutlamalarını Taksim meydanında yapma girişiminde bulunacaklarını duyurdular.

Neden CHP bu yıl, 1 Mayıs İşçi Bayramı'nı Taksim'de kutlama çağrısında bulundu ?

Son günlerde CHP'nin yeni Başkan'ı Özgür Özel, çok büyük bir siyasi çizgi değişimi yaparak, Erdoğan ve hükümeti ile «kanka» olmaya başladı. Özgür Özel bunu çok net bir şekilde, Meclis'teki Erdoğan ve çevresi ile yaptığı «samimi» sohbetleriyle de açıkça resmileştirdi.

CHP işte bu yeni ortamda, bu yeni çıkar pazarlıklarında, sol ve emekçi kitlelerin desteklerini de alarak, daha ağır basmak istiyor olmalı! Yoksa eskiden patronların düzeninin savunucusu olan CHP, bir değişim geçirerek artık işçi sınıfını ve onun Bayramını savunan bir CHP'ye dönüşmedi. CHP işte bu nedenle, «hükümetin 1 Mayıs yasaklarına » rağmen, 1 Mayıs İşçi Bayramı'nı Taksim Meydanı'nda kutlayacaklarını açıklayarak büyük bir şov yaptı.

İstanbul Belediye binasının yanında bulunan Saraçhane Meydanı'nda, kadrolarını ve yakın çevrelerini toplayarak, kitleler ve onların gücü olmadan, Taksim Meydanı'na yürüme şovu yaptılar. Tabii hükümet bu arada polis güçlerini seferber edip Taksim'e giriş noktalarını kapatmıştı. Taksim'e girmek ancak polis güçleriyle çatışarak, barikatları yıkarak olanaklı olabilirdi. CHP yöneticilerinin kesinlikle böyle bir

planı, niyeti ve isteği yoktu. Bunun önünde ufak bir şov yaptıktan sonra, ille de Taksim Meydanı'na çıkmanın gerekmediğine, İşçi Bayramını burada kutlamaktan vazgeçmenin «daha sağduyulu» olacağına karar verdiler!

CHP'nin önümüzdeki dönemde hem kendi çıkarlarını, hem de patron düzeninin çıkarlarını savunmak için, işçi sınıfı savunucusu numaraları yapıp, feci kemer sıkma siyasetlerinin

uygulanması için, işçi sınıfını uyutma siyasetlerine başvuracağı kesin görünüyor.

Devrimci kömünistlerin görevi, bu numaraları teşhir ederek işçi sınıfının bu tuzaklara düşmesini engellemek olarak kendini dayatıyor. İşçi sınıfı sadece üretimden gelen gücünü kullanarak öz çıkarlarını savunabilir.

(04.05.24)

Dünyada 1 Mayıs 1 Mayıs: yaşasın kızıl bayrak!

Dünyanın dört bir yanındaki emekçiler, yüzyılı aşkın bir süredir, her yıl olduğu gibi, 1 Mayıs 2024'te gösteri yapmaya çağrıldı. Bu bir gelenek, ya da pazar günü gezintisi değil. Tüm ülkelerdeki işçilerin ortak çıkarlara sahip olduğunu doğrulayan, kapitalizme karşı bir mücadele günüdür.

Dünyanın dört bir yanında yaşanan savaşlar bu yıla damgasını vuruyor. İster Gazze'deki halk katliamı, ister Ukrayna ve Rusya arasındaki gerçek bir siper savaşında ölen genç askerler, ister Kongo'da onlarca yıldır devam eden katliamlar olsun, her şey kapitalist dünyanın barbar bir orman olduğu-

nu gösteriyor. Buna karşılık uluslararası hukuk çerçevesinde adil ve kalıcı bir barıştan yana» olmak yeterli değil. Dünyanın her yerindeki işçi ve emekçiler hukukun yalnızca en güçlü olanlara hizmet ettiğini biliyorlar. Uluslararası kurumlar bu dünyanın güçlülerine asla karşı çıkmayacak çünkü onlar tarafından kuruldu. Büyük güçlerin başındaki savaş kışkırtıcılarıyla mücadele etmeden barış olamaz. Fransız, Amerikalı, Rus, Ukraynalı, İsraili ve Filistinli işçiler ancak sömürücülerin iktidarını yıkmak için ortak bir mücadelede birleşirlerse gerçekten barışa ulaşılacak. Kapitalistler diktatörlüklerini dünyaya dayattıkları sürece, protesto edenler için savaş, sefalet ve baskı her zaman varolacak.

Savaş tacirlerine karşı verilen bu mücadele, işçilerin yaşamsal çıkarlarını savunma mücadelesiyle aynı. Burada işçileri sömüren, işten atan ve soyanlarla, dünyaya hükmetmeye ve her kıtadaki zenginliği yağmalamaya devam etmek için dünya çapında savaş çıkaranlar aynı kişiler olarak ortaya çıkıyor. Dolayısıyla işçiler de kendi çıkarları için, sömürüye ve işsizliğe karşı gösteri yapmalılar.

Bu mücadelede işçilerin düşmanları ve müttefikleri bulunuyor. Düşmanlarını, hem kendi ülkelerindeki, hem de diğer ülkelerdeki kapitalistler, müttefiklerini ise, ister binlerce kilometre uzakta, isterse yan atölyede olsun, tüm dünyanın işçileri, emekçileri oluşturuyor.

Hiçbir işçi, hiçbir göçmen, hiçbir mülteci buradaki işçilerin ekmeğini çalmıyorlar. Aslında bunu Total, Leclerc, Auchan gibi şirketler ve diğer bütün şirketlerin sahipleri olan kapitalistler yapıyorlar. Emekçilerin emeğini, ekmeğini onlar alıyorlar! Yaşasın uluslararası işçi sınıfının dayanışması ve mücadelesi. (LO 24.04.24)

Siyasetin Gündemi

Belediye yönetimleri değişti: Beklenti çok ama çözüm yok

Seçim sonucunda diğer partilerden CHP'ye geçen il, büyükşehirler hatta ilçe belediyelerinin borç listeleri, şaşkınlık yaratıyor. Yeni yönetim «*enkaz devraldık*» demek istese bile toplumda bu şekilde anlaşılmıyor. Aksine belediye binalarındaki şatafat, gereksiz lüks, haklı tepkiye neden oluyor.

İstanbul'da en yoksulların yaşadığı Sancaktepe'de halkın durumuna tezat olan belediye binasının şatafatı ve milyarları aşan borcu, çok çarpıcı bir örnek oldu. Seçimden sonra ödenmek üzere para kuponu dağıtan eski belediye başkanı, seçimi kaybettiği gün ramazan bitmemesine rağmen iftar çadırını kapatmıştı. Çadırda dağıtılan yemek belediyeden ihale alan patronlar tarafından getiriliyordu. İhale musluklarının kesileceğini anlayan patronlar, ramazanı, hizmeti, siyasetçiye desteği, her şeyi unuttu.

Burada yaşananlar, belediyelerin nasıl çalıştığına güzel bir örnek oluşturuyor. Patronlar, siyasetçilerin reklam masraflarını karşılıyor, karşılığında üç, dört katı maliyetler belirleyerek, ya da gereksiz işlerle belediye kasalarını yağmalıyor.

Belediye ihaleleriyle para kazanan birçok müteahhit, belediyede işe gitmeden ücret alan bankamatikler, seçimden hemen önce işe alınan torpilliler, damışman gibi keyfi kadrolarda yüksek aylık alanlar, hepsi işsiz kalacak. Ekonomik kriz orta-

mında, iş bulmaları, ihale almaları daha da zorlaştı. Bir kısmı elbette saf değiştirip muhalefete geçecek.

Bu ortamda, muhalefetin yöneteceği şehirlerde yaşayanlar, şehirlerin yoksulları, iktidardan göremedikleri hizmet ve sosyal desteği, belediye yönetimlerinden bekliyor. Sağlıktan eğitime, yoksulluk yardımından, elektrik faturalarının ödeme kolaylığına kadar, devletin görevi olması gereken herşey, bütün bu işler, belediyelerden bekleniyor, talep ediliyor.

İktidar bu hizmetlerde bilinçli olarak kısıntı yapıyor. Erdoğan «*oy vermeyene, hizmet de yok*» demişti. CHP, bunu çok eleştirdi ve herkese hizmet götüreceklarını açıkladı. Bu nedenle AKP'nin hizmet vermemesi değil ama CHP'li belediyenin hizmet vermemesi, sorun oluyor.

Üstelik bazı işler belediyelerin görevi değil, diğer bir deyişle belediyelerin bu işleri yapma yetkileri bulunmuyor. Bunun da ötesinde Erdoğan, muhalefeti yıpratmak için belediye bütçelerini kısıtlıyor. İstanbul'da ulaştırma bakanlığının yaptığı

lüks istasyonları olan metro hatının parasının belediyeden alınması gibi ek yükler de ekleniyor. Belediyelerin gelirini arttıracak ya da oy kazanmalarını sağlayacak ihaleler imzalanmayarak engelleniyor.

Belediye bütçeleri kısıtlanırken, masraflarını arttırmaları gerekecek. İstanbul'da bu artışın önemli bir kısmının, zenginlerden patronlardan değil, birkaç kez yapılan ulaşım zammında olduğu gibi, şehirde yaşayan yoksullardan alındığı görüldü. Üstelik de, ulaşımaya zam yapılmayacağı vaat edilmişti. Parası olandan alınıp yoksullara verilmedi, emekçilerden toplanan para, patronların kasalarına aktarıldı, ceplerini şişirdi.

Her şeye rağmen, dinci tarikatlara, vurguncu müteahhitlere, şatafata, hısım, akrabaya dağıtılan mevki ve paraların kesilmesi bile belediye hizmetleri için bir ekonomik imkan sağlayacak. Ancak giden yiyici kadroların yerlerini yenilerinin almamaları için, belediye yönetimlerinin şehir sakinleri tarafından denetlenmesi gerekiyor.

Yönetime gelenler, giden siyasetçileri eleştiriyor ama belediyeyi yağmalayan patronları teşhir etmiyor. Hedefin doğru seçilmesi gerekiyor. Asıl suçlu olan bu patronlar açıklanmalı ki, denetim gerçekten yapılabilir. Aksi taktirde siyasetçiler birbirine çatarken, patronlar kasalarını doldurmaya devam ediyor.

(02.05.24)

Sosyal Gündem

Kâr düzeninde, sorumlular cezasız kalıyor

Çorlu tren faciası davası kararı altı yıl sonra açıklandı. Yedisi çocuk 25 kişinin ölümü, 300'den fazla yaralı için 4 demiryolu çalışanı hapis cezası aldı. Yakınlarını kaybeden davacı aileler, hem çok uzatılan yargılama süreciyle hem de başka yollarla mağdur edildiler. Bazısına hakaret davaları açıldı, duruşmalarda polis şiddeti uygulandı.

Demiryolu inşaatının, seçimde oy getirmesi için, tam bitmeden bitmiş gibi gösterilerek açıldığı, sinyalizasyon sisteminin onarılmadığı, faciaya neden olan rayların bakımının demiryolu çalışanlarının uyarısına rağmen yaptırılmadığı ortaya çıkmıştı. Buna rağmen, tüm bunları yaptırmakla görevli yetkililer, hiç yargılanmadı, hiç mağdur olmadı. Birkaç yetkili, aylar sonra görevinden alındı, bir süre sonra hepsi demiryollarında daha üst mevkilere atandı.

Aileler, duruşma çıkışında, asıl sorumluların peşlerini bırakmayacaklarını açıklayarak, böylesi bir faciada ilk kez kamu çalışanlarına ceza verildiğine dikkati çektiler.

Demiryolunda örgütlü olan Birleşik Taşımacılık Sendikası (BTS), ceza alan demiryolu çalışanları için emir veren değil, emir alan konumunda oldukları gerekçesiyle,

karara itiraz etti. Raporlarda demiryolu çalışanlarının sorumlu oldukları kesin olarak belirtildi. Bu nedenle açıklanan kararın, üst mahkemeden döneceği ve gerçek sorumluların cezasız kalmasının devam edeceği de bildirildi. Sendika yetkilileri, yetkili kamu görevlilerinin hiçbir faciada ceza almaması, hatta hiç yargılanmaması artık çok tepki çektiği için demiryolu çalışanlarına ceza verildiği konusuna da vurgu yaptılar. Yani kararın gerekçesi hukuki değil, siyasiydi.

AKP demiryolu inşaatlarını artırdı. Bu hizmet vermek için değil, inşaat sektörü patronlarına daha fazla kâr sağlamak için yapıldı. Fiyatlar, nitelik, güzergâh, hep kâra göre belirlendi. Sinyalizasyon, bakım gibi para kazandırmayan işler, ihmal edildi. Çok yoğun kullanılan Marmaray Hattı'nın bile sonradan eklenen kısmı, sinyalizasyon yapılmadan açıldı. Hatların açılışı seçim propogandası olarak kullanıldı, inşaatlar bitmese bile oy almak için, seçimlerden önce açılışlar yapıldı.

Kamu görevlilerinin, siyasetçilerle iç içe geçip bu düzeyde kural tanımadan hareket etmeleri, facialar yaşandığında tepkiye neden oluyor. Kayırmacılıkla, mevki sahibi olan liyakatsiz bürokratlar, işin gereğini

yapmıyorlar, kendilerini o mevkiye getirenin emirlerini dinliyor, hayata geçiriyor. Sorun çıktığında da, onlar tarafından korunuyor.

Bu işleyiş hep vardı, AKP döneminde çok yaygınlaştı, en küçük kurumlara kadar indi, istisnalar kalmadı. AKP, bilerek böyle bir sistem inşa etti. Bunu «hizmet siyaseti» olarak yutturmaya çalıştı, ancak esas yapılan, hiçbir kural tanımadan patronların kârı için gerekeni yapmak oldu. Bürokratlar, tıpkı merkezlerde olduğu gibi her yerde durmadan yeni ihaleler açıp irili ufaklı patronların ceplerine para akıtıyor. Sorun çıktığında da korunuyorlar. İşte bu kâr düzeninin değişmesi gerekiyor.

Ayrıca özel sektör şirketlerinin ve kamu sektörünün, işçi ve emekçilerin denetimlerinin altında olması gerekiyor. Eğer bu denetim sağlanırsa, yöneticiler böylesi pervasız bir biçimde davranamayacak, kitlelere hesap vermek zorunda kalacaklar.

Bu ayıca, bu tür facialara karşı çıkmak ve kamu servetini gerçekten halka hizmet vermek için kullanmak olanağını da sağlayacak.

(30.04.24)

Uluslararası Gündem

Gazze: ABD emperyalizmi katledenleri silahlandırıyor

Amerika Birleşik Devletleri (ABD) Temsilciler Meclisi tarafından, 20 Nisan Cumartesi günü onaylanan askeri yardım planı, İsrail'e 13 milyar dolar yardım yapılmasını öngörüyor.

Biden, son haftalarda Gazze'deki Filistinlilerin durumu hakkında biraz endişelenmiş gibi görünse de, ABD'nin İsraili mütefikine verdiği desteği sorgulamaya hiç de niyeti olmadığını gösteriyor.

Washington, birkaç gün önce 17 Nisan'da, 2012 yılından bu yana «üye olmayan gözlemci devlet» statüsünde olan Filistin'in, Birleşmiş Milletler'e (BM) tam üyelik talebini veto etti. BM'deki ABD temsilcilerinden biri, bir Filistin Devleti'nin «ancak taraflar arasında doğrudan müzakereler yoluyla kurulabileceğini» açıkladı. Gönderilen mesaj çok açık: ABD'nin, Ortadoğu'daki silahlı kanadı olmaya devam eden İsrail hükümetine, ne olursa olsun hiçbirşey dayatmaya niyeti olmadığı ortaya konmuş oluyor.

Bu destekten güç alan İsrail Başbakanı Netanyahu, Amerikan yardımının «Batı medeniyetini savunduğunu» ilan ederek zafer kazanmış bir tavır takınabiliyor. «Önümüzdeki günlerde Hamas üzerindeki askeri ve siyasi baskıyı» arttırma sözü veriyor ve Gazze'nin güneyindeki Refah kentine yönelik geniş çaplı bir operasyon tehdidini sürdürüyor. Gazze Sivil Savunması 21 Nisan pazar günü İsrail'in düzenlediği saldırıda iki evde en az 16 kişinin öldüğünü bildirdi. Hamas Sağlık Bakanlığı bölgede 24 saat içinde 48 ölü sayarak savaşın başlangıcından bu yana toplam ölü sayısının 34 binden fazla, yaralı sayısının 76 bin olduğunu ve bunların çoğunluğunun kadın ve çocuklardan oluştuğunu açıkladı.

Gerçek ölü sayısı muhtemelen çok daha fazla, çünkü doktorların ulaşamadığı bölgelerdeki enkazlar altında sıkışmış halde birçok ceset bulunuyor. Gazze Şeridi'ndeki en önemli ve büyük sağlık tesislerinden biri olan Han Yunus kentinin Nasser Hastanesi'nin içindeki toplu mezarlıktan 300'e yakın ceset çıkarıldı. Bu insanlar İsrail güçleri tarafından öldürülmüş ve gömülmüştü. Görü tanıklarının ifadelerine göre, en az 50 cesedin «kıyafetleri çıkarılmıştı, bu da kesinlikle tutuklandıklarını, işkence gördüklerini ve kötü muameleye maruz kaldıklarını» gösteriyordu.

Gazze'de, sağlık ve gıda alanındaki yaşam koşulları her

zamankinden daha da feci. Uluslararası baskılar sonucunda, İsrail ile kuzey Gazze arasında ikinci bir geçiş noktası açıldı, ancak yardımların ulaştırılması hala İsrail askerlerinin titiz kontrolü altında yapılıyor ve tahrip edilmiş yollar ile, sıkı bir şekilde karneye bağlanmış yakıt edinme sorunlarıyla karşı karşıya kalınıyor. Gazze'de halen faaliyet gösteren az sayıdaki Sivil Toplum Örgütü'nden birinin üyesi, «Yarın ateşkes ilan edilse bile, insanlar nasıl yeni yerleşim yerleri bulup yerleşebilecekler? Han Yunus'da, Gazze Şehri'nde ya da kuzeyde artık hiçbir altyapı, çiftlik ve de hizmet bulunmuyor... yaşamı sürdürmeyi sağlayacak hiçbir şey kalmadı.» diye konuştu.

Aslında başta ABD olmak üzere, emperyalist güçlerin yöneticilerinin bu durum konusunda söyleyecekleri hiçbir şeyleri yok, çünkü sömürü ve baskı sistemlerini sürdürmelerinin, ancak insanları böyle bir terör rejimine maruz bırakarak olanaklı olabileceğini çok iyi biliyorlar.

(LO 24.04.24)

Amerika Birleşik Devletleri : Savaş için milyarlar harcıyor

Amerika Birleşik Devletleri'nin (ABD) yöneticileri, Cumhuriyetçi ve Demokrat seçilmiş temsilciler arasında aylarca süren muhalefetin ardından, bir seçim kampanyası ortamında, askeri harcamalarına Ukrayna'daki savaş için 61 milyar dolarlık yardım da dahil olmak üzere, yaklaşık 100 milyar dolar ek yapma konusunda anlaştı.

Beyaz Saray'daki Biden ve Senato'daki Demokrat çoğunluk hiç tereddüt etmedi: Demokratlar aylardır, Pentagon'un 2024 yılı için, generallerin istediğinden 9 milyar dolar daha fazla, yani 842 milyar dolarlık dev bütçesinin yanı sıra, ek bir bütçenin oylanmasını istiyorlardı. Oysa Temsilciler Meclisi'nde çoğunluğa sahip olan Cumhuriyetçiler, Demokratların karşılığında mali bir destek elde etmeden, sınırı geçmeye çalışan göçmenlere karşı, Meksika'yla olan «sınırını güçlendirmek» için yaptıkları öneri lehinde oy kullanmak istemiyorlardı. Trump yanlısı temsilciler ise, askeri ödenek için verdikleri oyları, göçmen karşıtı politikalarının zaferi olarak sunmak istiyorlardı.

İlk Cumhuriyetçi Meclis Başkanı, 2023 yılının Ocak ayın-

da bu makama, on beş tur oylama ve son olarak da Trump yandaşlarıyla uzlaşma ardından seçilmek için, dünya kadar zorluk çekmişti. Ancak Demokratlar tarafından önerilen bir metni destekleyeceğinden söz edince, Ekim ayında meslektaşları tarafından yerine Hıristiyan Evanjelist Mike Johnson tercih edilerek görevinden alındı. Meclis Başkanı olan bu Trump yanlısı Cumhuriyetçi, daha önce karşı çıktığı Ukrayna ordusunun askeri malzemeyle donatılması için yapılacak federal harcamalara, önce gizlice, daha sonra da açıkça destek vermeye başladı. Trump'ın onayını ya da en azından tarafsızlığını almayı amaçlayan, Cumhuriyetçilerin bir kısmının Demokratlarla birlikte ABD emperyalizminin uluslararası politikası için Ukrayna'ya yapılacak olan 61 milyar dolarlık askeri yardım da dahil olmak üzere, dört ayrı yardım paketi lehine oy kullanmalarını sağlamak için, uzun bir siyasi manevraya da başladı. Ukrayna Devlet Başkanı Zelenskiy, bu aylar süren oyalama taktikleri sırasında, ordusunun gerilemesi, ve aksaklıklarını açıklamak için her tondan ABD yardımının eksikliğinden

şikayet etti. Biden ise bu gecikmenin suçunu kamuoyu önünde Trump ve onun Cumhuriyetçi Parti'deki etkisi üzerine attı. Halbuki, Amerikan askeri malzemelerinin Ukrayna cephesine akışı hiçbir zaman durmadı. Pentagon, 2021 yılının yazından bu yana, hatta Rusya'nın Ukrayna'yı işgalinden bile önce, Başkan Biden'ın yürütme yetkileri kapsamında hareket ederek, Ukrayna ordusuna 55 paket askeri malzeme gönderdi.

Bu malzeme göndermelerin ritmi, Washington'da oynanan iktidar oyunları nedeniyle son aylarda biraz yavaşlamadan önce, 2022 yılının Şubat ayından itibaren daha da hızlandı. Şu anda teslim edilmekte olan son paket Stinger uçaksavar füzelerini, Hımars fırlatıcıları için uzun menzilli roketleri, tanksavar roketleri ve bazıları alt mühimmat yüklü 155 mm'lik top mermilerini içeriyor.

Yeni oylanın 61 milyar doların büyük bir kısmı, siparişler yoluyla Amerikan silah sanayisine gidecek. Ukraynalı generallere yapılan yardım, ilk sırada yer alan emperyalist güç ABD'nin küresel egemenliğini savunmaya yönelik askeri politikasının bir parçası olarak gerçekleştiriliyor. (LO 24.04.24)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Avrupa ve Ukrayna'daki savaş

Macron'un Ukrayna'ya Batılı askerlerin gönderilmemesi ve Ukrayna'daki savaşı kazanması halinde, bütün Avrupa'yı tehdit edecek olan Putin karşısında, Avrupalıların korkak davranmaması gerektiği yönündeki açıklamaları, emekçi sınıflar arasında endişelere yol açtı. Seçim kampanyası yürüten bir politikacının sözlerinin ötesinde, Ukrayna'daki savaş nereye doğru gidiyor? Avrupa'ya sıçrayabilir mi? Kıta'yı bir «savaş ekonomisine» dönüştürdüklerini iddia eden Avrupalı liderlerin söylemlerinin ardında ne var?

Amerika Birleşik Devletleri (ABD) ve onun arkasındaki Fransa ve Avrupa devletleri zaten Rusya'ya karşı vekâleten savaş yürütüyorlar. Burada bir rol paylaşımı söz konusu: Ukrayna insan gücünü, Batılı emperyalist güçler ise askeri gücü, yani silah sağlı-

yorlar. Batı'nın silah göndermesine rağmen, hatırı sayılır ölçüde çok fazla insan kaybı söz konusu. Savaşacak yaşta erkekler savaşa gönderilmek üzere toplanmaktan kaçarken, ülkedeki cepheye yeni kurbanları ölüme göndermek için askere almalar genelleşiyor. Bütün bunlara rağmen de Ukrayna birlikleri ülkenin doğusundaki işgal altındaki bölgeleri yeniden ele geçiremiyor. Diğer taraftan, askerlerin hayatını aynı şekilde hiçe sayan ve geçmişten miras alınan merkezi, geniş bir askeri endüstriyel aygıtı güvenen ve dayanan Putin, Ukrayna'yı fethetmeyi başaramadı ama topraklarının yaklaşık yüzde 20'sini işgal etti.

Bu durum istikrarsız bir durum ve çeşitli şekillerde gelişebilir. Hükümetlerinin kendilerine dayat-

tığı fedakârlıkları reddeden Rus ve Ukraynalı işçi sınıflarının isyanından -ki bunun görünürde bir öncülü yok- bahsetmeye bile gerek yok; cephe Rusya kadar asker çıkaramayan Ukrayna tarafında çökebilir. Savaşın nasıl gelişeceği, iki ana kahramanın, bir yanda Putin'in, diğer yanda Zelensky'nin sponsorları olan Amerikan emperyalizminin yöneticilerinin yapacağı tercihlere bağlı. Her biri kendi kısıtlamaları ve hedefleriyle savaşı tırmandırmaya çalışabilir ya da tam tersine; belki de halihazırda tartışılmakta olan, her iki

tarafı da tatmin edecek müzakere edilmiş bir sonuç bulmaya çalışabilir. Putin'in, iktidarını koruması için, Rus bürokrasisi ve oligarklarının çıkarlarının etkili bir koruyucusu gibi görünmesi gerekiyor. Amerikalı liderler açısından Ukrayna'da tam bir zafer hayati önem taşıyor çünkü bu eski Sovyet Cumhuriyeti üzerindeki hakimiyeti, en güçlü emperyalizmin üstünlüğünü sürdürmesine ve kapitalistlerinin işlerini geliştirmesine olanak tanıyan birçok operasyonun bir parçası. Şimdiye kadar Ukraynalıların canları pahasına yürütülen bir savaşı sürdürmek için her türlü nedene sahip olsalar da, güç dengesindeki bir değişiklik, onları mevcut cephe hatlarındaki sınırları donduracak bir anlaşmaya varmaya itebilir. Önümüzdeki birkaç ay boyunca Amerika'nın tercihleri, Trump

ile Biden ve onların arkasında Cumhuriyetçi ve Demokrat partilerin siyasi aygıtları arasındaki Beyaz Saray'a erişim rekabetine de bağlı olacak.

Bu olayda Macron ve Avrupalı liderler, kendi kapitalistlerinin çıkarlarını savunmak için Ukrayna'daki savaşın yarattığı duruma uyum sağlamak zorunda olan devletler olarak, ikinci planda kalıyorlar.

Putin emperyalizmin baskısına tepki gösteriyor

Putin'in 2022 yılının Şubat

ayında Ukrayna'ya karşı başlattığı saldırı, Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla ortaya çıkan ülkelerin ekonomik ve siyasi kontrolünü ele geçirmek için emperyalist güçlerin artan baskısına karşı öngörülebilir bir tepkiydi. Putin işgali tetiklediyse de, daha sonraki tepki zincirini

harekete geçiren emperyalist güçlerdi. 1999 ve 2004 yılları arasında eski Halk Demokrasileri ve üç Baltık Devleti, ABD yönetilen bir askeri ittifak olan NATO'ya katıldı. NATO'nun şu anda Rusya'nın sınırlarında, çok sayıda askeri üssü, binlerce askeri, uçağı, topu ve tankı bulunuyor. 2014 yılının Şubat ayında, Maydan olaylarının, Rusya yanlısı devlet başkanı Yanukoviç'in devrilmesinin ve yirmi yıldır Rusya ile Batı arasındaki iletişimin ardından, Ukrayna sonunda Batı tarafına geçti. Yeni Ukrayna Hükümeti'nin derhal ABD emperyalizminin arkasında yer alması, Putin'in onların yararına 2000'li yıllarda güçlü bir devlet aygıtını yeniden oluşturdu. Böylece ayrıcalıklı Rusların çıkarlarını savunmak için yeniden saldırıya geçti.

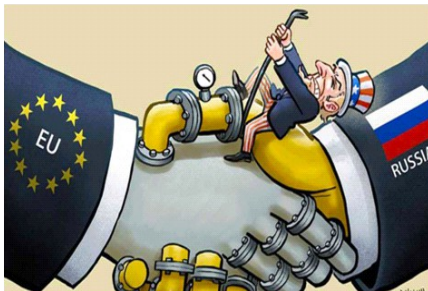
Kiev'deki yeni yöneticilerin aktif Rus düşmanlığı, Kırım'ın Rusya'ya bağlanması ve Rusya yanlısı Donbass'ın ayrılması için bir bahane işlevi gördü. ABD 2014 yılından itibaren, Ukrayna ordusunun kontrolünü ele geçirdi, orduyu büyük ölçüde finanse etti, silah verdi, insansız hava aracı ve mühimmat sağladı. Asker ve subayları eğitti ve onlara akıl hocalığı yaptı. New York Times Gazetesi, kamuoyundan gizlenen şu bilgiyi açıkladı : CIA'nın (ABD'nin gizli haber alma teşkilatı) 2014 yılından bu yana Ukrayna'da, Rusya sınırında on iki üssü bulunuyor.

ABD'nin Ukrayna üzerindeki bu siyasi ve askeri el koymasına, kontrolüne, Batılı maliyecilerin Ukrayna'nın zengin tarım arazilerine, hâlâ devlete ait olan kilit şirketlerine, kitlesel dağıtım, bankacılık sektörü ve diğer sanayilerine el koyması, mali ve ekonomik kontrolü eşlik etti.

Macron'un deyimi tekrar ele alınırsa, Putin ve generalleri, vahşetlerine ve kendi halklarına karşı uyguladıkları diktatörlüğe rağmen, «Avrupa'nın güvenliğini» tehdit etmiyor. Tam tersine, emperyalist güçler daha ziyade Rus Devleti'nin güvenliğini tehdit ediyorlar. Bu aynı zamanda, kendileri gelişmiş kapitalist güçler olmayan, kapitalist dünyanın zorbalarına boyun eğmeyecek demografik, askeri ve ekonomik araçlara sahip olan diğer bütün Devletler için de geçerli...

ABD : Ukraynalıların canları pahasına yapılan savaşın sınırları

Batılı yöneticiler, savaşın başlangıcında temkinliydi. Macron daha sonra «Rusya'yı küçük düşürmemeliyiz» diye haykırdı ve arabuluculuk yaptığını iddia etti.

Batılı yöneticiler, «NATO birliklerini göndermek söz konusu değil» (NATO Genel Sekreteri, Mart 2022), çünkü «Rusya ile savaşta değiliz» (Macron, 2 Mart 2022) diye tekrarlıyorlardı. Bu liderler «tank teslimi olmayacak», «savaş uçağı teslimi olmayacak» gibi aşılabilir kırmızı çizgilerinin olduğunu iddia ediyorlardı. Ama bu kırmızı çizgilerin hepsi birbiri ardına aşıldılar.

Ukrayna'ya silah sağlayan tüm ülkelerin, bugün yalanlamalara rağmen, Ukrayna'da eğitimcileri ve askeri danışmanları bulunuyor. Macron'un açıklamaları bu askeri varlığın üzerindeki perdeyi kaldırma değeri taşıyordu. Her ne kadar kamuoyuna herhangi bir rakam açıklanmadıysa da, ABD'nin Ukrayna'da birkaç bin tane askeri danışmanı bulunuyor. New York Times'in aktardığına göre, bir üst düzey Amerikalı yetkili, «Tetiği onlar mı çekiyorlar?», «Hayır! Hedef almaya katkıda bulunuyorlar mı? Kesinlikle!» diyor. Askeri danışmanların yanı sıra, CIA ajanlarının da eklemesi gerekiyor. Daha önce New York Times'tan alıntılanan yazıda, bugün Amerikan güçlerini Avrupa'dan çekmek istediğini iddia eden Trump'ın başkanlığı döneminde, Ukrayna'daki CIA üslerinin sayısının on kat arttığı biliniyor.

Askeri danışmanların sayıları çok olsa bile, bunlar, tetiği çekebilecek ön saflardaki askerlerin yerlerini alamazlar. Ancak Zelensky ve Ukrayna devlet aygıtının, ön cephede faaliyet dışı bırakılan veya iki yıl süren savaşın ardından tükenen birliklerinin yerini değiştirme konusunda yaşadığı zorluklar giderek daha belirgin hale geliyor. Yolsuzluklar sadece Rus ordusunu etkilemiyor. Ayrıcalıkların çocuklarının askere alınmasını

önlemek için yapılanlar ve savaş vurguncularının gözle görünür bir biçimde zenginleşmesi, Zelensky'nin son aylarda çok sayıda bakını ve üst düzey subayı görevden almasına yol açtı. Bu büyük çaplı yolsuzluk, tıpkı ajan devşirme yoluyla yapılan baskınlar gibi, en mütevazı bir nüfusun bile bu savaşa ve bundan çıkar sağlayanlara karşı çıkmasına yardımcı oluyor. Avrupa'nın her yerinde, son iki yılda, savaş malzemesi siparişlerine ayrılan bütçeler her yerde patlama yaşadı. Fransız Devleti 2023 yılında 20 milyar avroluk istisnai miktarda sipariş verdi. Macron'un ilk beş yıllık döneminde, yıllık ortalama 15 milyar verildi. Önceki Hollande döneminde ise verilen miktar 10 milyarın altındaydı... Ukrayna'daki savaşın gelişimi ne olursa olsun, savaş, işçi sınıflarının zaten bedelini ödediği bir gerçeklik olarak ortaya çıkıyor. Rusya ve Ukrayna'da bunun bedelini kanla-riyle ödüyorlar ve hâlâ yürürlükte olan az sayıdaki sosyal bütçede ciddi kesintilere maruz kalıyorlar. Ukrayna'da, Batılı kapitalistlerin kamu şirketlerini veya ülke kaynaklarını denetim altına alması sözkonusu. Onlarca yıl bunun bedelini savaş borcunun geri ödenmesi şeklinde ödeyecekler. Diğer Avrupa ülkelerinde bunun bedelini bütçelerin askeri harcamaları artırma yoluyla ödüyorlar... Emperyalizm hüküm sürdüğü sürece barış mümkün olmayacak.

(02.04.2024)

(Lutte de Classe (LDC) – Sınıf Mücadelesi, N°239)

Güncel... Güncel... Güncel...

Gazze: Katiller hem Washington'da, hem de Paris'te bulunuyor

İsrail ordusu Gazze Şeridi'nin güneyinden çekileceğini açıkladı. Ancak bu hiçbir şekilde bir ateşkes değil. Netanyahu ve üst düzey yetkililerinin açıklamalarına göre, ordu yeni bir aşamaya geçiyor : Mısır sınırında bulunan ve iki milyon mülteciye ev sahipliği yapan Refah kentine kara müdahalesi hazırlığı yapıyor. Yani Filistinliler son altı aydır içinde buldukları cehennemden çıkmış değiller!

Ölümcül ve yıkıcı bombardımanların yanı sıra insani kriz ve kıtlık da bulunuyor. Hastaneler şimdiden çocukların yetersiz beslenmeden öldüklerini bildiriyor. Yiyecek ararken vurularak öldürülen erkekler veya çocuklar, sözde hedefli bombardıman altında kalan aileler... Batılı yöneticilerin hiçbir müdahalesi olmaksızın, her gün yeni bir dehşet diğerlerine ekleniyor.

Geçen hafta gıda yardımı getiren yedi görevlinin öldürülmesi olayında öfkelenedikleri gibi, öfkelenmeleri için, Batılıların öldürülmesi gerekiyor. Ama örneğin Gazze Şeridi'ndeki en eski ve en önemli hastanelerden biri olan ve şüphesiz yüzlerce sivilin ölümüne neden olan Al Shifa Hastanesi'nin tamamen yıkılmasını kim kınayacak?

Biden'in Netanyahu ile yaptığı son telefon görüşmesinde, sivillerin korunması için acil ve somut önlemler alınmaması halinde, ABD'nin İsrail'e verdiği

desteği geri çekmekle tehdit ettiği bildirildi. Ayrıca, birkaç milyar dolar değerindeki savaş uçaklarının teslimatını onayladıktan hemen sonra ateşkes çağrısında bulunduğu da bildirildi. Bu dehşet verici bir ikiyüzlülük!

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki kendi destekçileri tarafından sorgulanan Biden, hiç şüphesiz mütefinkinin daha ölçülü davranmasını, aşırı davranışlardan kaçınıp kendisini tutmasını tercih ederdi. Öyle ki, İsrail ordusu, Hizbullah'a saldırmak için Güney Lübnan'ı ve hatta çatışmayı daha da yaygınlaştırma riskini göze alarak, Şam'daki İran Konsololuğu'nu yok ettiği Suriye'yi bombalama cesareti gösteriyor.

Ancak Biden, tiyatro yapma bir tarafa bırakılırsa, Netanyahu'nun elini kolunu bağlamak ve Gazze'deki trajediyi durdurmak için, sadece insani açıdan bile olsa, hiçbir şey yapmıyor. Yani ABD, Netanyahu'yu ikna edemediği için güçsüz mü olacak? Bu dünya ile alay etmek anlamına geliyor !

Dünyanın ilk sırada yer alan güçlü devleti, ne zamandan beri, istediği takdirde askeri birliklerini ve malzemeleri göndermekten geri duruyor ? Kaç rejimi cezalandırdı, yalıtı, yalnızlaştırdı, marjinalleştirdi ve hatta devirdi?

Tüm müdahale olanakları, ABD'nin kolayca ulaşabileceği konumda, elinin altında bulunuyor. Herşeyden önce de, ABD'nin mali ve askeri desteği olmadan varolamaz İsrail, sözkonusu olduğunda hemen müdahale edebilir. Aslında ABD, İsraili müttefiklerini zorlamak istemiyor, üstelik ne Filistinliler, ne Birleşmiş Milletler'in (BM) aldığı kararlar ve sıkça dile getirdikleri «Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı» umurunda bile değil.

Macron, Biden'dan daha az değer taşıyor ama onun ölçeğinde de o da Gazze'deki katliamın gerçekleşmesine engel olmadı. Ve İsrail devletinin politikalarını kınamak isteyenleri, antisemitizmle suçlayarak susturmaktan asla vazgeçmiyor.

Dolayısıyla Gazze'de ölen en az 33 bin erkek, kadın ve çocukların sorumluluklarının, sadece Netanyahu'ya değil, aynı zamanda da Batılı yandaşlarına yüklenmesi gerekiyor.

Gazze ve Batı Şeria'daki Filistinliler, 75 yıldır emperyalizmin sunağında kurban ediliyor. Dünyayı yöneten yöneticiler, Filistin mezarlıkları dolup taşarken ve İsrail'in baskıcı gücü hüküm sürerken barıştan bahsediyorlar.

Emperyalist güçler barış, demokrasi ve refah güvercinleri değil. Ne Gazze'de, ne Ukrayna'da, ne Haiti'de ne de Tayvan'da da değiller. Ruanda'da da Fransız devletinin, onun ileri gelen yöneticilerinin, bakanlarının ve cumhurbaşkanının aktif suç ortaklığıyla 800 bin insanın katledildiği bir soykırım anılmıyor.

Dünyanın efendileri talanları, egemenlikleri ve iğrenç hesaplarıyla savaşa doğru yürüyüşün tek alternatif, bütün dünyanın sömürülenlerinin, kendi yöneticilerine ve onların somut olarak ortaya koydukları kapitalist düzene saldırarak temsil edebildikleri olacak.

(LO 10.04.24)

Orta Doğu'daki askeri tırmanış ve sorumluları

Orta Doğu'daki bütün halklar, İsrail Hükümeti'nin İran'ın drons aldırmasına askeri yanıtının ve bunun sonuçlarının ne olacağını merakını ve endişesini yaşıyor.

İsrail ordusu, İran tarafından gönderilen dronlar ve füzelerin yüzde 99'unun engellendiğini ve ölü olmadığını ileri sürüyor. Bu saldırı zaten, İsrail'in Nisan ayı başında Suriye'nin başkenti Şam'daki İran Konsolosu'nu bombalamasına, bunun sonucunda aralarında üst düzey bir yetkili generalin de bulunduğu yedi İranlı askeri personel de dahil olmak üzere, on bir kişinin ölmesine neden olan saldırıya karşı beklenen bir yanıtı.

Eğer askeri bir tırmanma olursa, bunun sorumlusu İsrail ve onun destekçileri olan ABD hükümeti, onun arkasındaki Fransa, İngiltere ve Almanya'ya olacak. Bu güçlü devletlerden Netanyahu'ya ve Gazze'deki Filistin nüfusunun katledilmesine yönelik bazı göstermelik eleştiriler geldiyse de, bunlar yerlerini yeni ve tereddütsüz bir desteğe bıraktı.

İsrail hükümeti, Gazze'nin askeri işgalinin başlangıcından bu yana, hiçbir delil olmaksızın, İran'ın Hamas'ın 7 Ekim'deki terörist eylemini hazırlamasına yardım ettiğini tekrarlayıp duruyor. Ancak aslında eğer İran hedef alındıysa bunun nedeni çok eskilere dayanıyor.

Amerikan emperyalizmi, Şah diktatörlüğünün 1979 yılında devrilmesinden bu yana, sürekli olarak mollalar rejimini dize getirmeye çalıştı. Bunu, kendi halkına karşı acımasız dini bir diktatörlük olduğu için değil, büyük güçlere ve özellikle de 1979 yılından önce ülkenin kaynaklarını kendi kaynakları gibi gören petrol tekellerine boyun eğ-

meyi reddettiği için yaptı. İsrail ABD'nin bölgedeki politikasının bir parçası olarak, o zamandan beri gözünü İran'a dikmiş bulunuyor. Bugün generaller ve İsraili aşırı sağcı yöneticiler arasında, İran'la hesaplaşmanın zamanının geldiğini düşünen «şahinler» var. ABD'nin tavrı, şimdiye kadar bir yandan İsrail ordusunu Gazze'deki sınırsız

savaşını sürdürmesi için serbest bırakırken, diğer yandan da bölgedeki bir yangını önlemeye çalışmak oldu. Amerika'nın İsrail ordusunun ihlallerini örtbas ettiğini göstermek ve bölgedeki devletlerin sessiz kalmalarını sağlamak için Akdeniz'e uçak gemilerinden oluşan iki Amerikan filosu gönderildi. ABD hükümeti hala savaşın tırmanmasını istemiyor gibi görünüyor. İsraili ve İranlı yöneticiler, bütün açık rekabetlerine rağmen, şimdiye kadar bir arada yaşamayı başardılar ve her biri, örneğin İsrail-liler Filistinlileri, İran rejimi de 2022 yılının sonbaharında yaptığı gibi kendi halkını bastırarak, bölgedeki emperyalist düzenin korunmasına yardımcı oldular. Netanyahu, İran'ı kışkırtarak, emperyalist yöneticileri, istemiye-rek de olsa, Gaz-

ze'deki politikasına ilişkin çekinmeleri ne olursa olsun, İsrail'le tam bir dayanışma içinde olduklarını yeniden açıkça ortaya koymaya zorladı. Ancak sonuç olarak büyük güçler karar veriyor. Egemenlikleri için gerekli gördükleri takdirde, çatışmanın bölgesel olarak yayılması veya uzatılmasına karar verecek, hatta bunu kışkırtacak olanlar da onlar.

Bu bölgede yükselen tansiyon, küresel ölçekte olup bitenleri yansıtıyor. Bütün büyük güçlü devletler savaşa hazırlanıyor ve askeri bütçelerini arttırıyorlar.

Bu durum Orta Doğu ve Ukrayna'daki çatışmaların ötesine geçiyor. Çünkü hammaddelerin yağmalanmasına ve Batılı büyük şirketlerin çıkarları için halkların sömürülmesine dayanan bütün dünya ekonomik düzeni, savaşa dönüşme tehdidi taşıyan, sayısız rekabetten oluşuyor. Bu bizi son derece ilgilendiriyor. Çünkü yöneticiler her zaman bizim adımıza hareket ediyorlar. İşçiler, emekçiler olarak, kendi sömürücülerimiz olan kapitalist grupların çıkarına olan bu egemenliği, bu yağmalamaları ve bu savaşları kınayıp reddetmeliyiz.

Hükümetin bizi de tıpkı Ukrayna, Rusya, İsrail, Filistin ve diğer pek çok ülkenin emekçileri gibi, kurban etmeye, ölüme göndermeye hazırlamak istediğinden emin olalım. Bu geleceği reddetmeliyiz. Bu mücadele, sömürücülerimize karşı yürüttüğümüz, ekonomik olarak hayatta kalma mücadelesinin aynısı. Bizi sömüren kapitalist sınıf da, aynı zamanda bizi savaş meydanlarına gönderecek olan sınıfın aynısını oluşturuyor.

(LO 17.04.24)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 30 ₺ / 1 € / 0,50 £

İnternet Adresi : <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 180 ₺ / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 300 ₺ / 10 € / 8 £